

Sam Wilberry

Rush

mw

mWave Kft., 2018

Prologus

Mielőtt meghalt az édesapja, valaki más volt, bár arra már nem emlékezett, kicsoda. A haláleset után a testét roncsoló méreg a csontjaiba is beette magát, átformálta. Megtörte.

Úgy érezte, semmi értelme az életének. A múltja elhalványult a jelen emelte áttörhetetlen fal mögött. Nem tudta megmondani, ki is volt a tragédia előtt... A tükörbe nézve csak beesett arcát, karikás szemét, és halottsápadt bőrét látta. A bordáit egyenként meg tudta számolni, a kézfeje pedig olyan csontos volt, akár egy aggastyáné. *Szenvedett* – ez a legjobb szó rá. Nem találta önmagát, teljesen elveszett. Nem élt, csak létezett.

A pokoli érzések minden egyes nappal egyre jobban kínozták. Voltak pillanatok, amikor azt hitte, végre meghal. Végre feladja az életnek nevezett kényszerű rabságot, amiben egy értéktelen senkiként tengődött. Mégsem történt meg. Sokszor volt mélyponton, de valahogy mindig kilábalt belőle...

Ugyan sok mindent elfelejtett a múltjából, egyetlen emlék – mind közül a legrosszabb – megmaradt. *A gyász*. Azokban a percekben is emlékezett a marcangoló érzésre, ha éppen nem volt teljesen józan. Tisztán emlékezett a sokkra, a tagadás pillanataira, az elképesztő erejű fájdalomra, ami darabokra akarta tépni. Szétroncsolódott lelke pedig egyre rosszabb állapotba került.

Akiről azt hitte, egy angyal, arról később kiderült, hogy csúnyán elárulta. Senki sem mentette meg. *Senki*. Csak még betegesebben tönkre akarták tenni, hogy minden erejét elveszítse, és már ne lássa az élet értelmét. Így hát elfogadta... Elfogadta, hogy egy szarkupac,

és semmi említésre méltót sem tesz hozzá a világhoz. Hogy az ő létezése nem számít.

A napjai összefolytak. Sokszor nem volt önmagánál, de igazából örült. Örült, hogy nem kellett éreznie a gyászt. Az mindennél rosszabb volt, és tudta... Tudta, hogy képtelen lenne a vállán cipelni a fájdalmát. A bukását.

Felelősnek érezte magát azért, ami történt. Ha kicsit jobban odafigyel az apjára... Ha több törődést mutat... Ha felismeri a problémát, és nem él csukott szemmel, akkor... Akkor még élne. Még élne!

Valójában kár volt ezen gondolkodnia. Ami megtörtént, megtörtént. A múlt megváltoztathatatlan. És pontosan ez a keserű tudat taszította az örületbe.

Már semmi sem lehet olyan, mint régen. Soha többé. Ebbe a gondolatba szinte beleroppant, és elhatározta, hogy nem emészti magát túl sokat. Inkább hagyja, hogy a testében keringő gyilkos méreg megölje...

Részlet a kötetből

Az első csókunk előtt Alex olyan volt, mint egy házába bújt csiga. Így védekezett – ellenem és a világ ellen. Azt hitte, én is éppen annyira megalkuvó és itélkező vagyok, aType equation here.kár a többiek. Ugyan mesélt nekem – a suliról, a hétköznapokról –, de mindig hűvösen és távolságtartón. Én pedig képtelen voltam rájönni, hogyan tudnám megolvasztani a jégfalat, hogyan tudnék a bizalmasává válni. Fogalmam sem volt, mit kellene tennem vagy mondanom ahhoz, hogy közelebb kerüljek hozzá. Csak a hideg tekintet mögött motoszkáló félelmet láttam. Alex olyan volt, akár egy ezer darabos kirakós. Nem tudtam, mennyire erős a kitartásom, hogy képes leszek-e várni rá – a barátságára, a bizalmára. Meg akartam mutatni neki, hogy létezik jó, hogy nem minden embert fűtenek gonosz indulatok, és van bennem annyi empátia, hogy barátomul fogadjam, bármi legyen is a története. Úgy tűnt, Alex örül a társaságnak, de én láttam, mindig láttam a szemében a kétséget és a bizonytalanságot a felcsillanó öröm mögött, ahányszor csak találkoztunk.

Párszor rágyújtott, elszívott egy-két szál cigarettát, de mindig ügyelt, hogy a füst elkerülje az arcomat. Gyors, kapkodó slukkokkal pusztította el a cigit, mintha mielőbb szeretne volna eloltani, a csikket a kukába hajítani, és a lehető leggyorsabban eltörölni az emlékét annak, hogy szivarozott. Szégyellte, hogy dohányzik. Ahogy önmagát is szégyellte. Nem árultam el neki, hogy tudom, de láttam rajta, hogy így van.

Mióta ismertem, azon töprengtem, mit kellene tennem, hogy ezek a haszontalan érzések feloldódjanak benne, hogy nyugodtabb,

kiegyensúlyozottabb legyen. Kezdetől fogva segíteni akartam neki. Nem szánalomból. Nem is azért, mert megsajnáltam, és kötelességemnek éreztem. Hanem azért – csakis azért –, mert annyira érdekelt, olyannyira érdekesnek és különlegesnek találtam az emberek között, hogy képtelen voltam elszakadni tőle.

A 21:10-es időpont visszatérő barát volt mindkettőnk életében. Úgy vártam, mintha valami csoda történe abban a pillanatban. Felszálltam a 4-es 6-os puhán sikló szerelvényére, és ott állt ő, a megszokott helyén, komoran és mozdulatlanul. Néha beszélgettünk, máskor pedig csak csendes hallgatásba burkolózva utaztunk.

Az élet máris érdekesebb, ha egy Alexhez hasonló személy van melletted. Az élet játék. Titokzatos, nehéz rejtvény, amit lassan, nagyon lassan lehet megfejteni. Alex is pontosan ilyen volt. Talán örült lennék? Kétlem. Alexben pont az tetszett, hogy nem kiismerhető. A többség átlátható és kiszámítható. De Alex nem. Alexben kockázatot láttam és nyereséget. Egy szoros barátság nyereségét, és annak kockázatát, hogy megelégsz a közeledésemre, hogy egyszer jól megmondja a magáét, aztán újra a szürke életem köszön vissza rám. Nem akartam. Minden kis infó róla, minden kis csepp olyan volt, mint a legintenzívebb drog.

A drog.

– Akarsz rólam tudni valamit? – kérdezte egyszer. A Bazilika előtti téren ácsorogtunk. Sötét volt már, a kockaköveket az épületek felől szivárgó narancsos fény világította meg. Alex öngyújtót halászott elő a zsebéből, és rágyújtott egy szál cigarettára. A füst a magasba emelkedett, falat vont az arca és közém, de rövidesen eloszlott a levegőben. Alex vacogott. De nem a hidegtől; hanem sokkal inkább a félelemtől. Én zsebre dugott kézzel, a cipőm sarkán billegve vártam, hogy megszólaljon. Meleg, augusztusi éjjel volt. Mondani akartam valamit, de amikor rám nézett – igazán rám –, megnémultam. Végül csak bólintottam. Ő még

csak nem is pislogott, a tekintete pedig olyan metsző volt, mintha komoly belső harcot folytatna önmagával. Máskor csillogóan kék szeme most fénytelen volt és nyomorúságot tükrözött.

– Igazán? – motyogta, és egy mély slukk után újabb adag füst gomolygott ki a száján. – Akkor figyelj, és ha... – megakadt, kicsit megrázta a fejét. Beleszívott a cigibe, csak utána folytatta. – Ezután... ha úgy érzed, akár el is menekülhetsz. – Elhallgatott. Némán ácsorogtunk a monumentális és impozáns Bazilika előtt. „Ha úgy érzed, akár el is menekülhetsz.” A szavai visszhangot vertek az agyamban. Bennem kongtak, akár egy harangszó, bár még mindig nem értettem, hová akar kilyukadni. Rossz érzés szorította el a szívem, és csak reméltem, hogy nem olyan súlyos, mint amilyennek tűnik. De Alex kimondta. Hamarabb, minthogy rákérdézhettem volna.

– Drogozom. – Szinte sóhajtotta, de a szó szétmorzsolta minden korábbi elképzelésemet, berobbant a tudatomba, és riogató árnyékként telepedett rám. – Független vagyok. A heroin táplál.

Láttam a szemébe telepedő megbánást. Alex megborzongott, és lehajtott a fejét. A cipője orrát tanulmányozta, néhány kavicsdarabot rugdosott ide-oda, míg várta, hogy megszólaljak. De bennem megkövültek a gondolatok, a nyelvemet súlyosnak éreztem, nem tudtam megmozdítani, szóra bírni magamat és kipréselni a hangokat a számon. Ez a fiú – ez az érdekes, elveszett fiú – sokkal rosszabb helyzetben volt, mint gondoltam.

Alex drogozik. Alex függő. Hirtelen az iskolában tartott droggal kapcsolatos előadás jutott eszembe. Utána sokat kutakodtam neten, mert érdekelt, milyen fizikai és lélektani hatásokat vált ki a drog a fogyasztójából. És a heroin nem olyasmiről van szó, amit az ember egyik napról a másikra elenged. A heroin csontig hatol, és lassan felemészti a testedet. Fájdalmasan, lépésről-lépésre, míg nem marad belőled más, csak egy

porhüvely, érzések és gondolatok nélkül. Nem akartam, hogy Alex ilyenné váljon. Megrémített a tudat, hogy egyszer mélyre süllyedhet. Hogy egyszer annyira elhagyhatja magát, hogy belezuhan az öntudatlanság végtelen óceánjába. Amikor megszólaltam, a hangom keményen és reszelősen csengett:

– Mióta?

– Egy éve.

Zsebre dugta a kezét, és a távolba révedt, a kriptaszerű feketeség falát kémelve a magasba nyúló épületek között.

– És milyen érzés?

Alex felvonta a szemöldökét. Kicsit gúnyosan, mintha némán kinevetne.

– Mintha bennem élne... – sóhajtott. A szeme könnybe lábadt, cseresznyepiros, elnyílt ajkát kemény vonallá préselte. – Egy szörnyeteg... A részemmé vált. Mardos. Felzabál. De akkor is vágyom rá. – Alex egész testében reszketett. – Kétségbeesetten, leírhatatlanul vágyom rá. Azért vagdosom magam, mert akkor sem erre gondolok... a maró éhségre. Heroint akarok. Minden pillanatban. Csak ez számít. Nem érdelem... Nem érdelem meg, hogy itt legyél. Hogy meghallgass. Minden kilátástalan. Elvesztem. – Alex arcán könnyek csorogtak végig. Szinte kettéhasadt a szívem. Azt hittem, abban a pillanatban én is elsirom magam. Szerettem volna a mellkasomra húzni, és hagyni, hogy a fájdalma szétterjedjen bennem is. De nem gyengülhettem el; rámarkoltam a vállára, és mélyen a kék, könnyben úszó szempárba néztem.

– Van kiút – mondtam. – Mindig van kiút.

– Ez már a legmélye – folytatta, mintha meg sem hallott volna. – Egy ideje intravénásan használom... Az sokkal intenzívebb. Azonnali. Akkor nem kell várni, hogy hasson. Mintha a sejtjeimben robbanna...

szétárad bennem, és felmelegít. A rush... a legerősebb eufória. Át kell élnem, újra és újra, mert addig sem... – Úgy hallgatott el, mintha kitépték volna a nyelvét. Én el-elakadó lélegzettel, zaklatottan meredtem rá. Azt hiszem, már az én arcom is könnyben úszott, de nem számított.

– Addig sem? – kérdeztem vissza. Közelebb léptem hozzá. A távolság elviselhetetlennek tűnt, fájdalmasan soknak, pedig csak két lépésre állt tőlem. Éreznem kellett, hogy még él, lélegzik, és itt van velem. Szorosan átöleltem, de ő mozdulatlanul dőlt a testemnek.

A fülembé suttogta a választ:

– Addig sem a boldogtalanságra gondolok. – Röviden, gúnyosan felnevetett. – Éreznem kell a mesterséges boldogságot. – Itt tört el bennem minden, ami valaha a kitartásomat alkotta. A fejemet a vállgödrébe temettem, és utat engedtem a szemem sarkában reszkető könnycseppeknek. Sírtam.

– A lelkem most már meztelen előtted, Ábel. Megértem, ha a pokolba kívánsz. Megértem, ha undorodsz tőlem, és soha többé nem szeretnél látni.

Levegő után kaptam. Belekapaszzkodtam a karjába, próbáltam visszafojtani a könnyeimet, és kicsit lehiggadni.

– Ez nem... nem igaz. Én – vettem egy mély levegőt – értékellek.

– Értékelsz? – Úgy köpte a szót, mintha méreg lenne, amit a szervezete visszautasít. Bárcsak a heroinnal is így tenne!

– Igen. Értékellek.

Alex felnevetett.

– Baromság. Semmi említésre méltó sincs bennem – tiltakozott hevesen. – A drog az életem, azt se tudom, ki vagyok... És ez neked érték? Ha neked ez érték, örült vagy! Ez csak azt mutatja, milyen rohadtul gyenge vagyok!

– Nem hiszem, hogy jókedvedben nyúltál a droghoz – feleltem. – Vallom, hogy minden okkal történik. Néha a rosszul meghozott döntések vezetnek vakvágányra, néha a külső körülmények törnek össze. Nem mindenki olyan erős, hogy mindent kibírjon, Alex. Néha a tanácstalanság és a tehetetlenség hálójában vergődve a menekülést választjuk, mert úgy érezzük, felesleges küzdeni. Mert minden elveszett vagy olyan távoli, hogy elérhetetlennek tűnik. Az emberi természet különös rejtély. És azt hiszem, az összes közül a legszebb. – Apró, mosolynak alig nevezhető árnyék futott át az ajkán, de én láttam. Keserű kis félmosoly volt, tele fájdalommal és kinnal, de én észrevettem.

– Te aztán érted az érzelmeket – szólalt meg Alex. Sejtésem sem volt, mire utal, ezért kissé értetlenül pislogtam. – Felismered őket. Annyira élesen, ahogy vannak. Szerintem nem csak az enyéimet. Hanem tudod... úgy általában... – Elhallgatott, és néhány percig nem is beszélgettünk. Megdöbbenett az arcára kiülő, félelem, gyávaság és a kicsit sem titkolt önutálat. Amíg ez nem változik, képtelen lesz bármilyen irányba is mozdulni. De tudtam, hogy jóval több rejtőzik benne, és biztosra vettem, hogy képes lesz fejlődni. Én pedig mellette leszek, és fogom a kezét.

Elindultunk. Szűk utcákon haladtunk végig, a várost mindenütt izzó fények lángnyelvei nyaldosták. Egészen a Szabadság hídig kullogtunk. A kivilágított hid látványa valahogy megnyugtatóan hatott zaklatott szívemre. A levegő tiszta volt, meleg és üde – pompás augusztusi légáram. De a bizonytalanság... A bizonytalanság hidege ott ólalkodott mélyen bennem, és teljesen megbénított. Lélegzet-visszafójtva néztem lefelé, míg mozdulatlanul álltunk a kockaköveken, a fodrozódó vizet pásztázva. A súlyos csend nyomasztón ülte meg a gyomromat.

– Mit tehetnék, hogy jobb legyen?

Alex hallgatott. Aztán nagyon lassan és nagyon mélyen súgta:

– Nem hiszem, hogy jobb lehet – nézett rám. – Kétkem. A drog... élő szörny, ami a testemet használja. Nem tudom, meddig bírom.

– Meg kell próbálnod!

– Ábel. – Csend. A szívem veszettül dörömbölt, és a remény akaratlanul is befészkelte magát a lelkembe. – A próbálkozás nem elég. Már nem. Minden gondolatom a drog. Az agyam... csak ezzel foglalkozik. Sokkal egyszerűbb beletörödni. Átélni csak egy pillanatnyi... egy borsószemnyi boldogságot. Élvezni... utána meg... ami utána van... a fájdalom, és hogy felemészti a testem. Ez a büntetés a gyengeségemért. – Ismét olyan kétségbeejtően távolinak éreztem, de nem bírtam mozdulatlanul állni mellette, úgy, hogy nem érhetek hozzá, nem vigasztalhatom finom, gyengéd érintésekkel. A csuklója után nyúltam, mégis meglepett, hogy viszonzta az érintésemet. Megfogta a kezem, és lenézett összefűzött ujjainkra. Abban a pillanatban annyira tudni szerettem volna, mire gondol, mi jár a fejében, de képtelen voltam leolvasni az arcáról. A tekintete távoli volt, és fájdalmasan elveszett. Felé fordultam, a fejét a mellkasomra húztam, és csak néztük, néztük az alattunk hömpölygő vizet, és az égen hajózó felhőket. Lehajoltam, a számat az övére tapasztottam, és nyelvemmel nedvesre simogattam kiszáradt ajkát. A csókunk kemény volt, mégis érzelmes, tele félelemmel. Abban a pillanatban tudtam, hogy segíteni fogok neki. Segíteni, bármi áron.